

Titlu original (eng.): A candle for the devil

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

CARTHY, SUSANNE Mc

Când diavolul își bagă coada / Susanne McCarthy

Traducător: Maria Cososchi

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-476-7

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

SUSANNE McCARTHY

Când diavolul își bagă coada

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MARIA COSOSCHI

Editura și Tipografia

ALCRIS

*Ultimele apariții ale colecției
"EL și EA":*

1116	Lucy Wayne	-Legătura amoroasă
1117	Mavis Heath-Miller	-Insula întunecată
1118	Anne Hampson	-Într-o zi
1119	Penny Jordan	-Captiva dorinței
1120	Valerie Parv	-Schimbare avantajoasă
1121	Rosemary Carter	-Dacă întorci spatele trecutului
1122	Rachel Elliot	-Fantezia iubirii
1123	Flora Kidd	-Sebastian și Aurore
1124	Norma Weston	-Logodnicul altei femei
1125	B.J.James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpățânata Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situații de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Printesa nordului rece

Capitolul 1

– Câtă nerușinare! Cum îndrăznește?

Îmbrăcată într-un elegant taior negru de doliu, cu buzele strânse de furie, Eleanor Lambert privea undeva în spatele camerei. Cine era individul care o înfuria astfel pe severa Eleanor în ziua înmormântării soțului ei?

Uimită de atitudinea mamei sale vitrege, Olivia îi urmări privirea și ceea ce văzu o îngheță.

– Adam, murmură ea cu voce stinsă. După atâția ani! De ce? Ce caută aici?

– Evident, răspunse Eleanor, a venit să facă scandal și să provoace panică. Ce nemernic! N-a pierdut

timpul!

– Nici nu mă miră această lipsă de tact din partea lui, răspunse Olivia.

Simți că i se face rău și se sprijini de perete. Salonul era plin de lume care venise să-și arate simpatia față de familia lui Lex Lambert, fondator și președinte director general al Companiei Lambert, Taylor & Simson.

Murise după ce condusese cincizeci de ani compania și toți rămăseseră impresionați.

Oliviei i se strânse inima când îl privi pe musafirul nepoftit. Acesta era conștient de tulburarea pe care o trezea prezența lui, dar se comporta ca și cum ar fi fost firesc. După cum arăta, se putea spune că în cei șase ani de când lipsea nu se schimbase deloc. Olivia regăsea același bărbat ca înainte, cu părul negru ca abanosul, cu o eleganță naturală și cu același farmec cu care cucerea femeile. Ca și cum simțise privirea Oliviei atintită asupra lui, Adam întoarse capul spre ea. Olivia tremură când îi văzu ochii negri. O salută cu un surâs ironic, mai degrabă cinic, la care ea îi răspunse cu o privire disprețuitoare.

Adam nu-și pierdu cumpătul și atinse cu cotul pe vecina lui, o femeie înaltă, blondă, îmbrăcată cu un taior de un roșu-aprins, având la gât o eșarfă verde. Roșu și verde! Georgina în întreaga ei splendoare! Cum de n-o remarcase? Georgina nu trecea niciodată neobservată. Dar acum se întrecuse pe sine. Își făcuse o pieptănătură punk care-i dădea un aer de vrăjitoare. În plus, era excesiv fardată. Ea îl adusese cu siguranță pe Adam la înmormântarea lui Lex. Avusese întotdeauna o atracție pentru Adam, pe care n-o ascunsese nici după ce se căsătorise cu un industriaș de care apoi divorțase. De ce simțea nepoata lui Eleanor nevoia să pară mai altfel decât restul familiei? Era ciudată această tendință de provocare.

Olivia se liniști când îl văzu pe Richard, logodnicul ei și fratele Georginei. Richard îi privea încruntat pe sora lui și pe bărbatul de lângă ea.

– Ai văzut cine este aici? o întrebă el cuprinzându-i talia cu un gest posesiv.

– Da, știi bine că putea să apară din nou într-o zi.

– Ar fi putut să aibă bunul-simț să aștepte câteva zile. În tot cazul, nu poate spera să-și reia locul în companie. Nu va reuși. Noroc că are numai o treime

din acțiuni! Chiar dacă Georgina este presată să-l susțină, ceea ce va face, nu vor avea decât 40% din acțiuni. Noi doi ne vom putea opune oricărei inițiative.

– Și dacă ne-ar propune să-i cumpărăm partea?

– Ar fi foarte cinstit. De fapt, el profită de o treime din beneficii plimbându-se prin Australia și noi muncim aici pentru el.

– Evitați orice ceartă în fața invitaților, le ceru Eleanor.

– Fii liniștită, nu voi face o scenă.

– Să nu-i lăsăm să comenteze.

Olivia trebui să facă un mare efort ca să primească musafirii. Eleanor insistase foarte mult să dea o masă după ceremonia religioasă. Olivia se făcu a nu auzi diversele comentarii, dar ghici privirile curioase care o urmăreau. Nu uitase nimeni... Nervoasă, întorcea pe deget frumosul inel cu diamant, cadou de la Richard în ziua logodnei. Cu șase ani înainte purtase inelul lui Adam. Această bijuterie atât de prețioasă atunci, zăcea acum în fundul unui sertar, din ziua când aflase de arestarea lui Adam.

„O pierdere mare... O să lipsească tuturor. Un

mare gol... A profitat de viață, cu toate că a avut mari greutăți în ultimii ani...”

Olivia asculta aceste comeantarii cam distrată. Adam era chiar în spatele ei. Îi simțea prezența fără să fie nevoită să se întoarcă. Ce putea face? Dacă nu-l lua în seamă deliberat, atitudinea ei putea fi comentată și mai mult. Făcându-și curaj, Olivia se întoarse încet, descoperind că Adam era foarte aproape de ea. Foarte elegant ca întotdeauna, într-un costum gri impecabil și o cravată rafinată. El o privea fără să-și ascundă ostilitatea.

Olivia îi întinse mâna.

– Bună ziua, Adam.

Înainte de a răspunde, Adam privi admirativ silueta ei pusă în valoare de taiorul sobru, strâns pe corp.

– Bună ziua, Angel.

Avea o voce gravă, dulce. La auzul numelui pe care-l folosea în trecut, o năpădiră amintirile și roși. Descoperi surprinsă că avea încă puterea s-o tulbure; încercă să se reculegă.

– Sunt mulțumită că ai putut veni.

– Adevărat?

Cum el nu luă mâna pe care i-o întinsese, Olivia o lăsa să cadă, neștiind ce ar mai putea spune.

– A trecut mult timp, nu-i așa?

– Da.

Adam nu părea dispus s-o ajute. Olivia privi disperată în jur și văzu ușurată că familia se apropia de ea. Richard, Eleanor și Frances Simpson, mama lui Richard, erau acum în spatele ei.

– Mai locuiești la Sydney? îl întrebă Olivia.

– Ce cauți aici? interveni Richard pe un ton tăios.

– Ei bine, cred că fac aceleași lucruri ca voi. Am venit să-l salut pe Lex pentru ultima dată.

Ochii lui Adam străluceau ca și cum această confruntare îl amuza.

– Nu ești binevenit în această casă, spuse Eleanor.

Adam o privi încruntat, dar pe Eleanor n-o impresionă.

– Știu, răspunse Adam, ai fost foarte clară când nu mi-ai dat voie să-l văd pe Lex acum șase ani.

– Lex nu voia să te vadă. De altfel, mă întreb de ce ai venit astăzi aici?

– Ți-am spus. Să-i aduc ultimul omagiu lui Lex.

– Adam a venit cu mine, interveni Georgina care

apăruse lângă el. Îl luă de braț pe Adam și-și privi sfidător familia.

Frances Simpson râse disprețuitor.

– Nu ai nici cea mai mică decență, fata mea. Ai văzut cum ești îmbrăcată? Nu-ți pasă ce pot spune oamenii?

Adam privi în jur.

– Ce se petrece? Nu este nimeni bucuros să mă vadă?

Richard îl privi amenințător.

– Dacă ai venit să provoci tulburări în companie, te previn că îți pierzi timpul. Olivia și cu mine deținem cele mai multe acțiuni și trebuie să te supui deciziilor noastre.

– Eu să provoc tulburări? De ce ți-ai imaginat așa ceva? Sunt foarte mulțumit de felul cum este condusă Compania noastră.

– Nici nu se putea altfel. De șase ani trăiești ca un nabab și alții muncesc pentru tine.

– Uiti că în primul din acești ani am stat în închisoare, replică tăios Adam. Dacă așa îți imaginezi viața de nabab...

Se așternu o tăcere încordată. Adam privi fiecare

membru al familiei în parte și se îndepărtă la braț cu Georgina.

Tulburată, Olivia luă un pahar de pe o tavă și-l goli. Uitase, mai bine-zis voia să uite cât o fascinau acești ochi negri. În naivitatea ei, confundase această atracție cu dragostea, dar de atunci se maturizase.

– Te simți bine, Olivia? o întrebă Richard

– Da, mulțumesc, am fost doar surprinsă. A trecut atâta timp!

Bietul Richard se întreba probabil ce se întâmplă. Dar erau logodiți de trei ani, ar fi trebuit să aibă încredere în ea. Se gândiseră oare că logodna lor va dura așa de mult? Au hotărât să aștepte momentul potrivit, când Compania va funcționa trei săptămâni fără directorul ei, care ar fi trebuit să plece în călătoria de nuntă. Dar lunile și anii cu trecut fără să-și dea seama.

– Scumpa mea soră s-a întrecut pe sine în seara asta, observă Richard. Mama poate să facă o criză de nervi, iar Eleanor era gata să-l strângă de gât dacă mai stăteau trei minute acolo.

Olivia îi urmări privirea. Georgina râdea tare, în

timp ce ceilalți tăceau sau șopteau. Adam zâmbea. Îi spusese desigur o glumă la ureche. Fără voia ei, Olivia nu putea să-și ia ochii de la silueta înaltă care domina invitații.

– N-am înțeles niciodată de ce Adam s-a purtat astfel, îi spuse ea lui Richard. Avea totul, de ce a trebuit să fure?

Richard ridică din umeri.

– Tocmai pentru că a obținut totul prea ușor. Să fii proprietarul unei treimi dintr-o companie importantă la optsprezece ani nu corespundea probabil aspirațiilor sale. Adam face parte din acea categorie de oameni care au nevoie să lupte ca să reușească.

– Posibil, răspunse visător Olivia.

Era încă sensibilă la magnetismul pe care-l emana Adam. Și nu era singura. Adam capta atenția tuturor, nu se schimbaseră. Când apărea undeva, nu putea nimeni să-l ignore. Dar ce a putut să-l facă să se poarte cum a făcut acum șase ani? Oare Richard spunea adevărul? Perspectiva de a conduce așa de tânăr o companie îl plictisea? Faptul de a începe cu ceea ce alții ar fi terminat după o luptă grea, nu-l interesa? Simțea nevoia să înfrunte poliția pentru